

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa K. R.
przeciwko Towarzystwu w K.
o przywrócenie do pracy i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt III Pa 12/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Koninie) na rzecz adwokata M. K. kwotę 900 (dziewięćset) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Koninie w sprawie z powództwa K. R. przeciwko Towarzystwu w K. o przywrócenie do pracy i zapłatę, oddalił apelację powoda.

Powyższy wyrok powód zaskarżył skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ mimo że skarżący był zobligowany wskazywać

dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, co uczynił wnioskując o przeprowadzenie dowodu, w szczególności z przesłuchania świadków, jednak wnioski zostały oddalone, co pozbawiło powoda możliwości obrony swych praw, w dalszej konsekwencji doprowadzając do niesłusznego rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto Sąd odwoławczy nie uwzględnił bezwzględnego zarzutu nieważności postępowania z uwagi na brak prawidłowego umocowania po stronie osób działających w imieniu pozwanego i jego pełnomocnika. Nie rozpoznał też zarzucanego przez powoda zarówno na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, jak i w apelacji zarzutu uzasadnionych wątpliwości, co do braku bezstronności przewodniczącej E. M. w sprawie, co szczegółowo powód opisał w swojej skardze. W ocenie skarżącego Sąd odwoławczy nie spełniając swojej funkcji procesowej wydał zaskarżane orzeczenie z oczywistą obrazą prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., albowiem błędnie oceniając materiał dowodowy w sprawie wyciągnął z niego niesłuszne merytorycznie wnioski skutkujące w rezultacie bezzasadnym przyjęciem, że w spornym okresie powód nie świadczył pracy na rzecz pozwanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, że zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym)

środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Przede wszystkim z uzasadnienia wniosku nie wynika, jakie przepisy prawa zostały w ocenie wnioskodawcy w ewidentny sposób naruszone przez Sąd odwoławczy. Rolą Sądu Najwyższego nie jest wyręczenie skarżącego w realizacji tego obowiązku i doszukiwanie się tych przepisów w podstawach skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2014 r., III SK 65/13, LEX nr 1463900). Nie służy temu również przemienne podnoszenie podstaw skargi i wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, jak to uczynił

skarżący. We wniosku powołano się jedynie na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy nie bada prawidłowości ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji, rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza w szczególności badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 sierpnia 2012 r., II CSK 108/12, LEX nr 1228780). Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. nie mieści się zatem we wskazanych w przepisie art. 398³ § 1 k.p.c. podstawach kasacyjnych. Zgodnie bowiem z § 3 tego przepisu podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wskazano na naruszenie innych przepisów, wskazując jedynie ogólnie, że „zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistą i rażącą obrazą prawa procesowego, jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi przepisami”. Ponadto odnosząc się do podnoszonego nieprawidłowego umocowania po stronie osób działających w imieniu pozwanego, które Sąd drugiej instancji uznał za konwalidowane, zauważyć należy, że nawet w przypadku działania osoby nielegitymującej się pełnomocnictwem, lecz mogącej być pełnomocnikiem procesowym, Sąd Najwyższy przyjmuje dopuszczalność zatwierdzenia przez stronę czynności nienależycie umocowanego pełnomocnika (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 lipca 2008 r., III CZP 154/07, OSNC 2008 nr 12, poz. 133).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

